vilde raabe til Himlen, at det saa hensigtsløst udgødes — om nu Byttet gaves tilbage. Til sine Børn, sine uskyldige Børn, har han ét Bud over alle: „I lade den Uret bestaa, vort Dynasti har erhvervet for Landet!“ Alt det, et frit og selvbestemmende Menneske oprøres imod og nægter at lade sig tvinge til, det maa denne Mand taale. Kejser Vilhelm tør ikke fornægte Forholdenes Magt til at herske over Samvittigheden — han er i Sandhed et *beklagelsesværdigt Menneske!*

Sønderjyden, der lider ilde, fordi han *vil* være dansk, han har sin store og vigtige Menneskeret ubeskaaret. Han kan tvinges i Knæ, tvinges til økonomisk Ruin, men ikke til at erkende Menneskers Magt til at volde ham Lykke og Ulykke. For fribaarne Mennesker er Lykke Frihed for Tvang mod Sjælen. Modgang i Livet kan volde Forandring i Kaar, Skiften om af Plads og af Chance — ikke mere. Den oplyser om, at Udenværker lader sig rømme, Behov efter Behov lettes fra, medens et Menneske bøjer sig over sig selv for at vogte sin Sjæl. Da, med Et lyser det op for En. man ser, at man er ukrænkelig — *ikke en Stakkel.*

Saadanne eller lignende Tanker, synes mig, Kvinder maa have ved disse slesvigske Udvisninger.

Helga Johansen.

I ovenstaaende Artikel er der adskilligt, hvori vi ikke kunne dele den ærede Forfatters Anskuelser. Vi kunne saaledes ikke nægte, at vi have mere Medfølelse med de sønderjydske Bønder og den forfulgte danske Nation end med den tyske Kejser, og vi mene, at Kvinders og Mænds Syn paa Ret og Uret ikke ere saa grundforskellige. Men vi have ment, at den med sine selvstændige Anskuelser vilde interessere Bladets Læsere. *Red.*

Hvad en af Kvinderne tænker om Udvisningerne.

Maa det være mig tilladt at sige et Par Ord i Anledning af Frk. Helga Johansens Artikel: „Hvad tænker Kvinder om Udvisningerne i Slesvig?“ Saa vidt jeg kan skønne, er Hovedtanken heri den, at det er bedre at lide Uret end at gøre Uret, og denne Sætning kan man jo ikke andet end